

Sygn. akt: I 1 C 1232/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Jędrzejewski
Protokolant:	Maja Żyrek

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2015 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko G. C.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej G. C. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 6.838,50zł (sześć tysięcy osiemset trzydzieści osiem złotych 50/100) z umownymi odsetkami w wysokości trzykrotności odsetek ustawowych nie więcej niż czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 6 maja 2013 roku do dnia zapłaty;

II. Zasądza od pozwanej G. C. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1.467 zł (tysiąc czterysta sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

III. Zasądza od powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanej G. C. na rzecz kwotę 725 zł (siedemset dwadzieścia pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, w tym kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód – Bank (...) SA z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanej G. C. kwoty 6838,50 zł wraz z odsetkami umownymi i kosztami procesu.

(pozew – k. 1-4)

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 7 maja 2004 r. zawarł z pozwaną umowę o kredyt i elektroniczną kartę płatniczą V. R. (...). Na mocy zawartej umowy pozwana uzyskała uprawnienie do wielokrotnego zadłużania się w ciężar rachunku. Powód wyjaśnił, że pozwany nie regulował należności w ustalonych przez strony terminach, wobec czego powód skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty, wobec braku zapłaty, skierował sprawę do sądu. Powód nadto wyjaśnił, że na kwotę roszczenia dochodzonego pozwem składają się kwoty: (...)71 zł tytułem niespłaconego kapitału i 3308,79 zł tytułem odsetek umownych.

(pozew – k. 3)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 26 listopada 2014 r. , uchylonym wyrokiem Sadu Okręgowego w Gdańsku z dnia 15 kwietnia 2015 r. zasądzono należność od pozwanej w całości. W uzasadnieniu wyroku Sad Okręgowy wskazał, iż Sąd Rejonowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy ma ustalić w jaki sposób pozwana dokonała zarachowania świadczeń i ewentualnie w tym zakresie uzupełnić postępowanie dowodowe.

(sprzeciw – k. 341 -349)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 maja 2004 r. pomiędzy Bankiem (...) SA z siedzibą w W. a G. C. doszło do zawarcia umowy o elektroniczną kartę płatniczą V. R. nr (...). W dniu 22.11.2006r powód wypowiedział w/w umowę wzywając do uregulowania zadłużenia w kwocie 3475,37 zł wraz z odsetkami w sumie 1,47 zł za dzień wskazują rachunek do spłaty (...). Następnie w dniu 12.3.2013 r wezwał pozwaną ponownie do zapłaty , tym razem kwoty 6838,50 zł wskazując inny rachunek tj. (...).

okoliczność bezsporna, a nadto umowa k 31-32, wezwanie do zapłaty – k. 36, wydruk z operacji na rachunku pozwanej k 229-264 , zeznania pozwanej k. 181-2

Oprócz umowy z dnia 7 maja 2004r u powoda były zawarte następujące umowy:

- umowa pożyczki nr (...) z dnia 24.9.2002r z pozwaną i jej mężem K. C.,
- umowa o kartę płatniczą V. R. nr (...) zawarta z K. C..

W sprawie zadłużenia z tytułu pożyczki z dnia 24.9.2002r podpisano ugodę dnia 13.8.2004r wskazując do zapłaty rachunek (...). Wobec braku wpłat zgodnych z warunkami ugody –wezvano pozwaną do zapłaty w dniu 6.3.2006r , następnie wystawiono tytuł egzekucyjny bankowy, któremu nadano klauzule wykonalności postanowieniem Sadu Rejonowego w Gdyni z dnia 20 .12.2007r , a następnie wszczęto egzekucję. Pismem z dnia 27.9.2011r powód wyraził zgodę na spłatę zaległości z tytułu pożyczki z dnia 24.9.2004r w 29 ratach po 290 zł na konto (...) z dopiskiem K. C./o28. Pozwana wpłacała po 210 zł na rachunek (...) od 29.11.2010r do 2.7.2013r oraz po 250 zł w okresie od 22.1.2013 r do 24.6.2013r na konto (...) i po 500 zł na konto (...) od 30.5.2011 do 25.10.2011r ;

bezsporne, a nadto umowa pożyczki, k 191-6, ugoda z dnia 13.8.2004r k 197, wezwanie do zapłaty k 200-3, bankowy tytuł egzekucyjny k 204, postanowienie sądu z dnia 20.12.2007r k 205, wniosek o wszczęcie egzekucji k 206-7, pismo banku z dnia 27.9.2011 r w sprawie rat,k. 208-12,wyciągi z rachunku pozwanej k 213-218, 229-264 , zeznania świadka R. R. k. 157-160, zeznania pozwanej k. 181-2, dowody wpłaty i wykaz transakcji k 105-125,

Spłata zaległości z tytułu umowy (...) nastąpiła dnia 30.6.2014 r, a dopiero w dniu 28.7.2011r pozwana rozpoczęła spłatę zadłużenia z tytułu karty kredytowej V. R. i na dzień wniesienia pozwu i orzekania w/w dług nie został spłacony. Każdemu długowi jest przypisany inny rachunek spłat. Pozwana nie respektowała tego i wpłacała na jeden rachunek wszystko. Pozwana nie zastrzegła w jakiej kolejności ma być potrącane zadłużenie wobec powoda.

Na dzień wniesienia pozwu, z tytułu umowy pożyczki nr (...) po stronie pożyczkobiorcy nie istniało zadłużenie . Natomiast istnieje zadłużenie pozwanej z tytułu karty V. R. w sumie dochodzonej pozwem tj. 6838,50 zł. Na te kwotę składają się następujące należności : kapitał 3529,71 zł oraz odsetki umowne 3308,79 zł

dowód: raport spłaty – k. 213-218, 229-264, zeznania świadka R. R. k. 157-160, zeznania pozwanej k. 181-2

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z w/w dokumentów złożonych przez powoda, których autentyczność nie była kwestionowana przez stronę przeciwną, a nadto ich treść nie budziła wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd nie oparł się na pozostałych dokumentach złożonych przez powoda. Dokumenty te nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych istotnych okoliczności. Sąd wziął pod uwagę również zeznania świadka R. R. (2) oraz zeznania pozwanej, dając im wiarę, jako spójnym i niesprzecznym z zebrany materiał dowodowy.

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż w dniu 7 maja 2004 r. pomiędzy (...) SA w W. a G. C. doszło do zawarcia umowy o kartę V. R. oraz to, że z tytułu zawarcia takiej umowy na rachunku pozwanej powstało zadłużenie, które zobowiązała się spłacić w ratach.

Spór sprowadzał się do ustalenia czy pozwana spłaciła całość zadłużenia z tytułu tej karty, czy nie. W konsekwencji spór sprowadzał się do ustalenia zasadności żądania powoda.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Przepis art. 451 kc reguluje sposób rozliczania długów.

W zasadzie o sposobie zarachowania wpłaty na poczet długu decyduje wola dłużnika, wyrażona przy zapłacie w sytuacji, gdy ma kilka długów wobec tego samego wierzyciela. Może on w takiej sytuacji, spełniając świadczenie, wskazać, który z długów przez swoje świadczenia zamierza zaspokoić. Wola dłużnika zaliczenia spełnionego świadczenia na poczet określonych długów może być określona w dowolny sposób, a jej interpretacja podlega zasadom określonym w art. 65 § 1 k.c. W szczególności o zamiarze dłużnika może świadczyć także wysokość spełnionego świadczenia. W przypadku spełnienia świadczenia odpowiadającemu wysokości jednemu z dwóch świadczeń głównych można domniemywać – wobec braku innych okoliczności – że zamiarem dłużnika było zaspokojenie tego długu, który wysokością odpowiada spełnionemu świadczeniu (F. Zoll (w:) System prawa prywatnego, t. 6, Supplement, s. 46; wyrok SN z dnia 16 lutego 2012 r., IV CSK 233/11, LEX nr 1164749). Dłużnik, o ile w ramach zaspokajanego długu nie występują zaległe należności uboczne (np. odsetki) czy zalegające świadczenia główne, nie jest ograniczony w zakresie dokonanego wyboru (F. Zoll (w:) System prawa prywatnego, t. 6, Supplement, 2010, s. 44). Prawo dłużnika jest tamowane uprawnieniami wierzyciela, który ma prawo zaspokojenia z tego, co przypada na rachunek danego długu, przede wszystkim zaległych należności ubocznych (np. koszty postępowania) oraz zalegających świadczeń głównych (np. zaległe raty czynszu). W stosunku do sposobu zarachowania dokonanego przez wierzyciela dłużnikowi nie przysługuje prawo sprzeciwu. Głównym motywem przyznania wierzycielowi przywileju modyfikowania oczekiwanego przez dłużnika sposobu zarachowania wpłat jest wzgląd na okoliczność, że świadczenia, co do których wierzycielowi przyznano prawo decydowania o sposobie zarachowania, przedawniają się w krótszym czasie niż świadczenia główne. I tak spóźnioną wypłatę składników należnego wynagrodzenia za pracę pracownik może zarachować w pierwszej kolejności na zaspokojenie związanych z długiem pracodawcy zaległych odsetek (wyrok SN z dnia 7 maja 1998 r., I PKN 88/98, OSN 1999, nr 9, poz. 306).

Mając na uwadze powyższe należy wskazać, że w niniejszej sprawie zostały spełnione wszystkie przesłanki z art. 451 kc. Z dokumentów złożonych przez powoda wynika, iż po stronie pozwanego istniało zadłużenie w spłacie kilku długów. Wbrew twierdzeniom pozwanego powód kilkakrotnie wzywał pozwanego do spłaty powstałego zadłużenia, na dowód czego przedstawił kierowane do pozwanego wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniem ich nadania, jednocześnie informując go, iż w przypadku nieuregulowania zadłużenia w wyznaczonym terminie zastrzega sobie prawo do wypowiedzenia umowy oraz postawienia całego zadłużenia w stan natychmiastowej wymagalności. Ostatecznie pismem z dnia 12 marca 2013 r., zwrócone w dniu 25 marca 2013 r. po awizowaniu jako nieodebrane, co wynika ze złożonego przez powoda zwrotnego odbioru przesyłki, bank wezwał G. do dobrowolnej zapłaty całej wymagalnej zaległości w kwocie 6838, 50 zł w terminie 7-u dni. Potem w dniu 24.1.2011r strony zawarły porozumienie o spłacie zadłużenia z w/w tytułu, ale dopiero w dniu 28.7.2011r rozpoczęła się spłata w/w zadłużenia zgodnie z zasadą z art. 451

kc, kiedy nadeszła kolej tego długu. Bank zaliczał wpłaty na odsetki, potem na kapitał. Brak dowodu wpłat na konta wskazane przez powoda, jako konta zadłużenia z tytułu karty kredytowej (...) lub (...)

W związku z powyższym należy uznać, że nie została jeszcze spłacona w kwocie dochodzonej pozwem. Pozwana wpłacając należności nie pilnowała numerów kont dla poszczególnych długów w tym samym banku, ponadto nie zdawała sobie sprawy z treści art. 451 kc tj, faktu, że wierzyciel zalicz sobie wpłaty wg najstarszego długu, najpierw koszty, odsetki, potem kapitał, niezależnie od tego ile dłużnik wpłaca.

W związku z powyższym Sąd uznał, że pozwany nie zakwestionował skutecznie zasadności żądania powoda. Należy wskazać, że z przedstawionych przez powoda dokumentów w postaci umowy, raportu spłaty, rozliczenia wysokości zadłużenia, wydruku z rachunku pozwanego, wezwań do zapłaty jednoznacznie wynika zarówno wysokość jak i podstawa dochodzonego od pozwanego roszczenia.

Uzupełnione postępowanie dowodowe polegające na uzupełniającym przesłuchaniu pozwanej nie przyniosła żadnych nowych informacji, które mogłyby zmienić ocenę zgromadzonego materiału dowodowego zebranego przez Sąd przy pierwszym rozpoznaniu sprawy.

W tej sytuacji Sąd, na podstawie art. 451 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c., uznał żądanie powoda o zasądzenie od pozwanego kwoty 6383,50 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 6 maja 2013 r., tj. od dnia wniesienia pozwu, do dnia zapłaty, za zasadne.

W pkt II i III wyroku Sąd na podstawie art. 108 k.p.c. i podstawie par. 2 i 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.9.2002r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz kwotę 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa obciążył pozwanego kosztami zasądzając je w całości na rzecz powoda a nadto zasądzając od powoda koszty postępowania odwoławczego wygranego przez pozwaną.